

Si los infants morien en casa llurs dides, aquestes solien portar los albats al Hospital respectiu: "me tornaren una enfanta morta la qual havia tenguda na ladona devant lo celer (*celler*) del espital". Y no eren sols les dides de Barcelona que 'ls hi portessin, si que també les de fòra Barcelona com una de Sant Boy del Llobregat que 'ls hi portá lo cadaver d' un nadó qui s' era mor de glánola. Mort un infant, l' Hospital captava dels barcelonins les despeses del enterrament: "sich morí una enfanta la qual haviha nom entonia; morí a xxix de gost del any de mccccxxxi nou; avihala tenguda una dona qui estava darrera lo carma del carer nou qui aviha nom entonia exi com la infanta matexa: fiuli acaptar, trobaren a la porta ij sous viiiij (*diners*)".

Les dides deponents del Hospital de Sant Macià y les dides dels altres Hospitals, axi les de casa com les foranes debien estar subjectes a les Ordinacions qu' el Govern de la ciutat havia estatuides en defensa dels infants no permetent, sots penes pecuniaries o de presó subsidiaria, que les lleteres abandonessin los nadós, abans de temenar lo contracte de didatge y en cambi obligava a dexarlos en cas de que aquelles de fessin prenyes, a les que punia greument sino obeien:

--*Item*: com experiencia de fet haie moltes vegades mostrat que alcunes dides qui estan ab alguns per alletar lurs infants stant dides e alletants los dits infants se emprenyen e lo prenyat tenen entant que avans ques sapia los infants que alleten per al let que mamen venen a perill de mort e moren moltes vegades. Perço ordonaren los dits consellers e prohomens que tota fembra qui estant ab altre per dida o alletant linfant de qui dida será se emprenyarà o faura ab hon perdrá la soldada la qual sie guanyada al senyor o dona ab qui stará E entant pach per ban CC solidos e no res menys sie escobada per la Ciutat E si los dits CC *solidos* pagar no porá estara presa en la presó del Veguer CC dies E aquell hom qui emprenyada la haurá o ab aquella jagut haurá pach per ban D, solidos e sie scobat per la ciutat E si los dits D. solidos pagar no portá stará en la presó del dit Veguer i any ⁷.

Diu la Crónica del Racional de la Ciutat de Barcelona (Arx. Ant. Mun.):

Item die [dominica] XVII^a die aprilis, anno predicto (1401). omnia hospithalia pauperum civitatis Barchinone fuerunt redacta ad unum hospithale, quod nunc vocatur domus Sancte Crucis; quod inceptum fuit in quodam hospithali civitatis Barchinone, vocato den Colom. Et fuerunt positi quatuor lapides in opere novo dicti hospithalis, scilicet, unum per dictum dominum regem Martinum, alium, per dictam dominam reginam Mariam et alium per inclitum Jacobum de Pradis, voce et nomine domini regis Sicilie, et residuum per consiliarios Barchinone; qui lapides fuerunt portati cum maxima processione canonicorum et clericorum de sede Barchinone ad dictum hospithale.

L'Hospital de Sant Macià fou un dels vells hospitals barcelonesos que integraren l' any 1401 lo novell Hospital general de la Santa Creu al qual serví de nucli l' Hospital d' En Colomb; però la sua casa o edifici no 's tancá a la caritat al entrar la institució en la benèfica concordia puis romangué ben neta y polida axi com los llits y llurs robes y altres objectes, pera que pogués servir d'aixopluch a qualque pobre deambulant y d' acolliment nocturn de peregrins... *ad servicium et utilitate pauperibus et peregrinorum ibidem venientes cum omnibus et singulis lectis raubis et aliis aparatibus ipsius domus hanc ante et sive melius et ita per vos heatis scombrare dictam domum et tenere nitides lectes eiusdem et vapam ipsorum*, recomenava el Prior de la Santa Creu als guardians del casal de Sant Macià al donarlos possessori del càrrech llur.

Y aquelles parets migevals del Hospital, santificades per la Caritat y convertides, finida la primitiva missió qu' els hi fou confiada, en asceteri de monges Jerònimes o Margaridoyes, axi motejades per procedir del convent de Santa Margarida, se sentiren manyagement acaronades per lo murmuri armoniós de la oració: pera vengonya nostra, calia que la mal nomenada civilització regnés ab tot son esclat, pera que mercés a la criminal brutalitat d'una escoria social y a la cobardia ciutadana, la fumera del incendi borrés la patina gloriosa dels benemerits carreus.

⁷ Arx. Ant. Mun. *Libre d'Ordinacions*, any 1372.